

Van huis gaan

De jongens, zo noem ik ze al jaren. Mijn wandelschoenen waarmee ik menig heuveltop onder de voet heb gelopen. Alleen ben ik bepaald geen berggeit, dus na hun lange winterstand wrijf ik de jongens deemoedig wakker. Tijd voor de jaarlijks terugkerende opstanding.

In feite is de tocht nu al begonnen. Nu, terwijl ik van de voorpret over de ronduit lelijke schoenneuzen aai. (Sorry jongens!)

Van huis gaan is de helft van het werk. De energie die we besteden aan het besluit, aan het overwinnen van onze weerstand en angst doet niet veel onder voor de spierpijn die we op ons pad zullen tegenkomen.

Waarom is dat trekken dan toch zo aantrekkelijk?

Ik ga de Pyreneeën in en loop dagenlang van de ene naar de andere heerlijke herberg. Want aan het eind van de dag verlang ik wel naar vorstelijk voedsel en een zacht bed.

Ja, de liefde mint het wandelen, zo zingt de man tijdens zijn Winterreise van Schubert. En hij is niet de enige. In onze rijke cultuurgeschiedenis duiken steeds wandelaars op die het gebaande pad verlaten en hun eigen weg moeten gaan.

Dante begint zijn Goddelijke Komedie met: *“Op het midden van onze levensweg bevond ik me in een*

donker woud, omdat ik van de rechte weg was afgedwaald.”

Hij lijkt Roodkapje wel.

Of het schaapje dat wegloopt in het Thomasevangelie, dat –anders dan in het door ons zo goed gekende goederherderverhaal– door zijn herder liefdevol wordt verlost van zijn kuddegedrag.

Wat zijn dat voor verhaaltjes?

Waarom moet een mens zijn huis verlaten? Omdat het inzicht van vandaag de gevangenis van morgen wordt? Want hoe unheimisch kunnen schijnzekerheden wel niet aanvoelen. In ons vroegere Nederlands bestaat het woord *verwandelen*. Duits voor *veranderen*.

‘Zie, we maken alle dingen nieuw!’,

juich je tegen je jongens als je al gaande aflegt wat aangekoekt is.

‘Ik ben een vreemdeling overal’, zingt Der Wanderer in dat aangrijpende lied van Schubert.

Vreemdeling zijn en je thuis voelen in je jongens. Het lijkt m’n c.v. wel.

Het geluk ligt gewoon hier onder onze zolen, zo voelen wij als we te moe zijn om nog naar een einddoel te verlangen. Afzien en geluk in deze veertigdagentijd. Tijd voor een gevoel van diepe dankbaarheid.

Oeps, een hobbel! Wel blijven opletten ja! We lachen in het zand, de jongens en ik. Nu blijkt pas opstanding mogelijk, als we eerst gevallen zijn.